

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC: OKOYFIHH
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France Lézan, 6. tammikuuta 2018

Tänä vuonna tulee 20 vuotta tämän talon kaupoista. Silloin sydämeni hakkasi kovaa, kun oltiin notaarin tykönä kauppakirjoja allekirjoittamassa, ei kukaan sitä tiedä. Ajattelin V.A.Koskenniemen runon sanoin: «Yksin oot sinä ihminen, kaiken keskellä yksin...». Niin jännittävää ja epävarmaa se oli. Otin suuren riskitaakan kannettavakseni, koska kotiväkeni Suomessa oli tätä kauppaa vastaan. Pelkäsivät, että ulkomailla häviää rahansa, eihän kotimaassakaan kiinteistökauppa ole helppoa.

Mutta en minä tuhlaajapoika ole ollut! Päinvastoin. Näiden vuosien aikana syntyi Nukkenallemuseo vuodesta 2000 alkaen ja paikka sille Välimeren auringossa. Nyt kotimuseo on jo niin täynnä, että uutta museotaloa täytyy hakea. Museomainokseen kirjoitetaan aina yli 2500esinettä, vaikka niitä on paljon enemmän. Museoyhdistyksessä meitä on 13 uskollista jäsentä. Kiitos kaikille! En ole enää niin yksin kuin 20 vuotta sitten. Ja museon ystäväporukka, tukijoukko, kasvaa kasvamistaan vuosi vuodelta.

Kävin notaarin tykönä marraskuussa neuvoa kysymässä. Taloni oli netissä myynnissä muutaman kuukauden ajan, ei kuitenkaan vielä missään kiinteistötoimistossa. Vaadittava energiatutkimus tehtiin kesällä. Nyt taas keväällä talon myynti saa lisävauhtia, koska minulla on talokuume. Toivoisin, että tämä olisi viimeinen vuosi tässä talossa. Monta vuotta tästä on jo puhuttu. Tähän asti kaikki katsotut talot ovat jääneet, eikä yhtään erikoista ole nyt horisontissa. Asiaa monimutkaistavat esteettömyysnormit ja budjettini on myös pieni.

Museokävijät kysyvät joskus, onko minulla lapsia. Lapsissa on tulevaisuus. Siinä on taka-ajatus museon tai kokoelman tulevaisuudesta. Minulla ei ole lapsia museon toimintaa jatkamassa. Alusta asti olen ajatellut, että annan kokoelmani valtion museoon. Sellaiseen, joka sitä arvostaa ja voi laittaa sen esille, eikä piiloon varaston kätköihin. Elämämme on epävarmaa, ei huomisesta koskaan tiedä. Täytyy olla lyhyemmän ajan lisäksi noita pidemmän ajan suunnitelmia. Lainaan Eino Leinoa, mutta päinvastaisin ajatuksin: «Kell' onni on se onnen kätkeköön, kell' aarre on, se aarteen peittäköön, ja olkoon onnellinen onnestaan ja rikas riemustansa yksin vaan...» - Jaettu onni on tuhatkertainen onni, toisinkuin tuo runoilija ajattelee.

Frank Capran *It's a wonderful life*- Ihmeellinen on elämä -jouluklassikko elokuva opettaa, miten kaikella elämällä on tarkoitus. Kaikki liittyy kaikkeen. Jos palaan vielä runoilijan hetkituntemuksiin «Yksin oot sinä ihminen kaiken keskellä yksin». Niin meistä voi välillä tuntua, mutta me emme ole yksin. Tähän voisi lisätä vielä elämänfilosofiaa Warren Buffet'in sanoin: «Someone is sitting in the shade today, because someone planted a tree a long time ago.»

Asiasta toiseen. Joka vuotta rytmittävät koululomien museon jatkuvat aukioloajat, maaliskuun Salon de Provence'n nukketapahtuma, Barjacin antiikkimarkkinat pääsiäisenä ja elokuussa, Twitterin kansainvälinen MuseumWeek keväällä tai kesällä, syyskuun Kulttuuriviikonloppu...

Viime kesän sesonki, kulttuuripäivät syksyllä ja syysloma menivät yhtä hyvin kuin edellisenä vuonna. Vaikka huonompia vuosia nämä kaksi viimeistä ovat edellisiin vuosiin verrattuina, silti museoelämä jatkuu, koska pieni budjettimme joustaa tarpeen mukaan. Me tulemme toimeen omillamme, emme ole riippuvaisia kunnan tai muun avustuksista, jotka voisivat painostaa suureen kannattavuuteen. Ja siten laittaa toiminnan heti vaakalaudalle, jos on huonompi vuosi. Tai sitten suuri vuokra, joka vaatisi valtavan kävijämäärän joka vuosi. Kotimuseo on edullisin vaihtoehto, kun ei tarvitse maksaa vuokraa ja muutenkin voi pienentää menotulojen mukaan, suun säkkiä myöten. «Pieni on kaunista», sanotaan. Vaikka meilläkin museotalon vaihtoa vauhdittaa myös se, että toinen kerros rappusineen ei ole enää normien mukainen. Kaikki pitäisi olla samalla tasolla.

Viime vuonna 2017 Ranskassa sulki kaksi Nukkemuseota. Kansainvälisesti tunnettu Pariisiin Nukkemuseo, joka joutui sulkemaan syyskuussa. Pommiattentaatit olivat vähentäneet katasrofaalisesti kävijämäärän ja niin se sai kuoliniskun. 10 000euron vuokranmaksu tuli mahdottomaksi. Toinen esimerkki on Bretagnessa ollut Nukkemuseo, joka sulki vuoden lopulla, koska heidän kaupungintalonsa ei halunnut enää jatkaa ilmaista vuokrasopimusta 20 vuoden jälkeen. Kaupunki ilmoitti, että museon yksityiskokoelma ei sopinut heidän tarpeisiinsa. Siinä näkee, kun on toisten tiloissa, se on epävarmaa. Yllättävää oli, että kyseessä olivat ranskalaiset ranskalaisine kokoelmineen, eikä se silti kelvannut.

Museoyhdistyksen budjetti pysyi melkein samoissa viime vuoteen nähden. 2068€ tuloja ja menot saman verran. Menot suhteutetaan aina tuloihin. Tuloissa on 1844€ sisäänpääsyituloja, 204€ jäsenmaksut ja 20€ lahjoitus.

Syksyllä avautui Sevensien Perinnemuseo noin 20km päähän Sevensien vuoristokylään. Tie on vuoristomaista. Ei me suomalaiset olla totuttu sellaisia kulkemaan. Joka kerta sinne autolla mennessä jännittää. Siellä tapahtuukin paljon onnettomuuksia, koska paikalliset vähättelevät vuoriston vaarallisuutta ja ajavat kovaa. Nyt sinne tulee vaan lisääntymään liikenne turistibusseineen. Tuo museo on n.14miljoonan investointi, jossa mukana kaikki mahdolliset yhteistyökumppanit EU:sta alkaen. Kävin siellä katsomassa, kun se avautui syyskuussa. Komea silkkitehdas on kunnostettu vanhaan upeaan loistonsa. Se on kuin arkkitehtuurin taideteos itse rakennus, kuten ennen tehtaot olivat. Nykypäivänä ne ovat vain rumia suuria «laatikoita», joiden pitää tuottaa miljoonia, kauneusarvoista viisi. Ei vain museon ulkorakennus ole hieno ja onnistunut, vaan sen sisällä suuri yksityiskokoelma on saatu yhtä onnistuneesti esille. Olin ihastuksissani. Siitä tulee tämän alueemme uusi talouden veturi Bambupuiston ja Gardin 2000-vuotta vanhan roomalaisten rakentaman sillan mukana. <http://www.maisonrouge-musee.fr/>

Meidänkin pitäisi löytää vaikutusvaltaisia yhteistyökumppaneita. Yhteistyö on kasvun edellytys. Läheisten turistitoimistojen yhdistysten jäseniä me olemme jo olleet vuosia. Tänä vuonna liityttiin uudestaan Pont du Gardin turistitoimistoon, 50 euroa/vuosi, se on vaikutusvaltainen. Pont du Gardissa on 1,5miljoonaa kävijää vuodessa, yli 50km täältä. Meillä on vaan vaatimattomat 600 alle ja ylle vuodesta riippuen. Kotimuseo on vähän niinkuin erilainen «koti», jonne otetaan vastaan «museovieraita». Se on elämäntapa. Mutta luvut viittaavat minimiin. Enemmän saisi «vieraita» olla. Markkinointi on kallista, siksi me käytetään ilmaista markkinointia mahdollisimman paljon. Noilla isoilla on isot budjetit ja isot markkinointikeinot. Hyvä sijainti vaikuttaa myös suuresti. Me olemme piilossa keskiaikaisen kylän labyrintissa. Siinä myös hyvä syy etsiä uutta museotaloa.

Kokoelmani kasvaa koko ajan. Jos keräilykärpänen on purrut, ei siinä mikään auta. Sydämen asia. Mitä uutta tuli viime vuonna? Kulkukauppiasnukke 1800-luvulta, antiikkiset hopeahuonekalut espanjalaiseen 1900-luvun alun nukketaloon, ajanmukaiset itävaltalaiset nukketalohuonekalut (Austrian enamel miniature dollhouse furniture) 1800-luvun nukketalooni, englantilainen iso 1800-lopun nukketalo, jota sisustan seuraavaksi, lammastarha paimenineen 1900-alusta ja vanhojen nallejen määrä nousi yli 300....<http://dollhousedreams.free.fr/Quoideneuf.html> Siinä kuvia.

Suomenmatkani marraskuussa kulki Balttian maiden kautta Helsinkiin. Riikassa ja Tallinnassa kävin Apteekkimuseoissa, koska minulla on arvoituksellinen apteekkinukketalo. Vanhat esineet ovat arvoituksia täynnä. Niihin ei aina vastausta löydä. Toisaalta siinä se keräilyn viehätyskin voi juuri olla, niinkuin salapoliisin hommia tekisi.

Suomessa oli myös vähän erilaista ohjelmaa tällä kertaa. Me olimme siskon kanssa kylässä entisen englannin opettajan Anja Välimäen tykönä Loimaalla. Hän osti minun kirjani Unelmani Etelä-Ranskassa viime vuonna, kun nähtiin supermarketissa sattumalta. Muistorikas vierailu. Yli 40 vuotta aikaa noista Loimaan yhteiskoulun ajoista. Kirjoitin Suomen matkastani museopaivakirjaan. <https://museopaivakirja.blogspot.fr/2017/11/suomi-matkalla-marraskuussa-2017.html>

Tammikuussa Dixou Labrador kuoli 16 vuotiaana 4kk. Täällä oli suuri suru sen jälkeen. Museovahti ja ilopilleri oli poissa. Dixou lensi taivaaseen. Mutta, kuten toivottiin, se lähetti tänne tilallensa syyskuussa koiratarhasta adoptoitavan 9 vuotiaan Dixie-koiran, joka on Belgian paimenkoira. Ei tämäkään ole puhdasrotuinen, mutta paras mahdollinen uusi museovahti. Joka kerta kun ovikello soi, se haukkuu ja ulvoo kuin susi. Ei niin hyvää vastaanottoa ole joka paikassa.

Euroopan unioni on nimennyt vuoden 2018 Kulttuuriperintövuodeksi. #EuropeForCulture Siinä ollaan jo mukana. Tässä linkki:<http://www.kulttuuriperintovuosi2018.fi/fi/hanke/ullakon-kaetkoeistae-loeydettyae> Kulttuuri yhdistää meitä kaikkia. Se on siltojen rakentamista muurien sijaan.

Nyt uutena vuotena rohkaisevat nämä sanat:

«Ylitse kaikkien rajojen...

...Joka päivä eteemme avautuvat uudet mahdollisuudet ja tiet...»

Hyvää uutta vuotta 2018 kaikille!

Toivoo Ulla-Maija/puheenjohtaja/Nukkenallemuseo yhdistys ry.

